

Arrest

nr. 77 396 van 16 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren op 1 januari 1973 in Nassiriyah, Thi Qar. U hebt daar vervolgens gedurende uw hele leven gewoond. U bent een soennietische arabier en bent tot het vierde middelbaar naar school gegaan. Hierna hebt u uw broer geholpen in zijn winkel. Van 5 februari 1991 tot 5 augustus 1994 hebt u uw militaire dienst gedaan. Op 10 februari 2004 begon u te werken voor de veiligheidsfirma Ernst, deze stond in voor de

bescherming van de olievoorzieningen in Nassiriyah. U bleef dezelfde functie uitvoeren tot 14 februari 2011, maar ondertussen was uw werkgever enkele keren veranderd. Eerst werd deze dienst overgeheveld naar het Ministerie van Olie, u werkte dan bij de Oil Protection Force. Nadien werd deze functie overgeheveld naar de oliepolitie bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Op 3 februari 2011 probeerden enkele leden van het Mehdi leger diefstal te plegen op de oliesite waar u aan het werk was. Twee van de dieven werden gearresteerd. Op 4 februari 2011 rond 2 à 3 uur 's nachts, kwamen een drietal personen bij u thuis langs. Ze zeiden tegen uw echtgenote dat u uw verklaring in verband met de twee gearresteerden moest wijzigen, anders zou u gedood worden. Om hun bedreiging kracht bij te zetten, beschoten ze uw huis. Sindsdien verblijven uw echtgenote en kinderen bij uw schoonvader in Nassiriyah. Rond 9 uur 's morgens kwam een zekere (Ab.Al.) uit uw buurt u zeggen dat u naar husseiniya (sjiitische gebedsplaats) 'Zainab Abedin' moest gaan om (S.H.), een verantwoordelijke van het Mehdi leger, te spreken. (S.H.) zei dat uw bloed mocht vergoten worden omwille van uw samenwerking met de bezetters. Hij voegde eraan toe dat als u nog wilde leven, u uw verklaring moest veranderen en uw werk moest opgeven. U hebt hem gezegd dit te zullen doen. Sinds 4 februari verblijft u op uw werkplek. Drie dagen later kwamen de Mehdi leden nog eens terug en beschoten ze uw huis nogmaals. Op 14 februari 2011 bent u uit Irak vertrokken. U kwam in België aan op 25 februari 2011 en vroeg op diezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 11/10/05), uw nationaliteitsbewijs (dd. 7/4/10), uw huwelijksakte, uw woonkaart, uw identificatiebewijs van de politie, een foto van uw werk bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, twee foto's van uw werk bij de Oil Protection Force, het diploma van uw opleiding, het ontvangstbewijs van uw aanvraag voor uw nieuwe militaire identiteitsbewijs en uw cv, opgesteld door uw werkgever. U legt tevens kopieën voor van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en kinderen, uw voedselrantsoenkaart, uw militaire identiteitsbewijs, uw administratieve aanstelling met namenlijst en een loonfiche.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Dit omwille van onderstaande redenen.

Uw problemen begonnen na de door u aangehaalde eenmalige arrestatie. Behalve die ene arrestatie van de twee Mehdi leden zou u nooit hebben deelgenomen aan arrestaties. De problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid, waren uw eerste en enige probleem met het Mehdi leger (CGVS p.11, 19).

Vooreerst vallen er enkele inconsistenties te bemerken in uw verklaringen die ernstige twijfels doen rijzen over de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen vluchtrelaas. Zo is het weinig geloofwaardig te moeten vaststellen dat u zelf naar de husseiniya ging, waarvan u wist dat de cel van het Mehdi leger daar gevestigd was. Dit terwijl u wist dat u net door het Mehdi leger werd bedreigd. Eerst geeft u toe dat u wist dat u naar een plaats ging waar het Mehdi leger aanwezig was terwijl u wist dat u bedreigd werd door datzelfde Mehdi leger. Nadien verklaart u echter dat u op dat moment nog niet wist dat u door het Mehdi leger werd bedreigd en dat de arrestanten van deze groepering waren. Nochtans verklaart u wel dat enkel het Mehdi leger zulke diefstallen pleegde, u kon er dus van uit gaan dat die personen tot die groepering behoorden, wat u trouwens ook toegeeft (CGVS p.17-18).

Bovendien verklaart u in eerste instantie geen namen van lokale leiders van het Mehdi leger te weten. Nadien haalt u echter plots (S.H.) als verantwoordelijke van het Mehdi leger in uw buurt aan. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u deze naam eerder ook gezegd te hebben. Nochtans was dit duidelijk niet het geval, u zei immers letterlijk "namen van de lokale leiders ken ik niet". Wederom komt u dus weinig geloofwaardige verklaringen, wat uw geloofwaardigheid verder doet wankelen (CGVS p.13, 17).

Vervolgens is het uitermate bevreemdend te moeten vaststellen dat u, hoewel u had verklaard dat uw huis drie dagen na uw convocatie in de husseiniya nogmaals was beschoten (CGVS p.16), later tijdens uw gehoor, wanneer gevraagd of u nog problemen heeft gehad na uw bezoek aan de husseiniya, "eigenlijk niet" antwoordt (CGVS p.18). Indien uw huis daadwerkelijk nogmaals was beschoten, mag worden verwacht dat u dit ook zou vermelden. Bovendien blijkt dat u deze tweede beschieting en uw convocatie in de husseiniya niet heeft vermeld bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (met behulp van een tolk). U kreeg na het invullen bij DVZ nochtans de kans opmerkingen te maken na het voorlezen van uw verklaringen. Ook kreeg u aan het begin van het gehoor bij het CGVS de kans opmerkingen te maken over uw gehoor bij DVZ. U verklaart op dat moment dat u, hoewel beknopt, u alle redenen voor uw vertrek had kunnen opgeven bij DVZ (CGVS p.2). Wanneer u met deze omissie geconfronteerd wordt, verklaart u dat u dit wel zou gezegd hebben en er bij zou hebben vermeld dat ze drie dagen na die eerste beschieting nog eens zouden zijn

teruggekomen en uw huis nogmaals zouden hebben beschoten. Dit was echter niet het geval. Ook uw bezoek aan de husseiniya waar u contact zou hebben gehad met (S.H.), vermeldde u niet bij het invullen van uw vragenlijst op de DVZ. Dergelijke discrepanties komen uw algehele geloofwaardigheid niet ten goede (CGVS p.16).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u uitermate vaag blijft wat verschillende aspecten van uw vluchtrelaas betreft. Zo kent u maar een van de twee arrestanten de naam, u weet niet op basis van welk wetsartikel ze werden gearresteerd en u weet niet of er reeds een proces tegen hen plaatsvond. Dat u niet weet welke straf er vast hangt aan het misdrijf dat ze pleegden is zeer opmerkelijk. U haalt enkel aan dat ze "jaren in de gevangenis zouden moeten zitten", maar verklaart erbij de wetten niet vanbuiten te kennen. Het is zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u niet op de hoogte bent of de arrestanten nog steeds aangehouden zijn en zelfs niet hebt geprobeerd te informeren naar deze zaak (CGVS p.14-15). Een dergelijke laconieke houding doet enige verbazing opwekken. Van iemand die zijn land ontvlucht en internationale bescherming inroept, kan immers worden verwacht dat hij zich moeite getroost om zich te informeren over het verdere verloop van de feiten waarom hij is gevlucht en probeert een zo volledig mogelijk beeld geeft van zijn vluchtrelaas. Daar u als politieagent betrokken was bij de arrestatie, kan ook worden verwacht dat u in de mogelijkheid verkeerde zich omtrent dergelijke zaken te informeren. Een dergelijke laconieke houding blijkt nog meer wanneer het gaat over de verdere afwikkeling van uw problemen. Sinds uw vertrek hebt u immers niets meer vernomen in verband met de personen die u bedreigden. Eerst haalt u aan dat u niet zoveel contact meer hebt met Irak en dat u er dus niet meer naar hebt geïnformeerd omdat uw contact met Irak verbroken is. Nochtans blijkt dat u wel nog contact had met uw echtgenote, iets wat u trouwens ook toegeeft (CGVS p.4, 19). Uw echtgenote en kinderen verblijven momenteel nog steeds in Nassiriyah, op een afstand van een kwartier met de auto van waar u daarvoor woonde. Ze ondervonden daar geen problemen (CGVS p.5). Uw broers wonen slechts op een loopafstand van tien minuten van waar u woonde. Toch hebt u niet geprobeerd met hen in contact te komen (CGVS p.4). Het feit dat u zich geen enkele moeite hebt getroost nog contact met hen op te nemen en zo te informeren omtrent uw situatie, doet andermaal afbreuk aan de 2 ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten. Toen u nog in Irak verbleef hebt u enkel gehoord dat uw verantwoordelijk die bij de arrestatie aanwezig was spoorloos zou zijn. U zou in Irak nog geprobeerd hebben hem op zijn gsm te bellen, maar dat zou niet gelukt zijn. Ondertussen hebt u echter niet meer geïnformeerd naar hem, u weet bovendien niets van de andere personen van de toenmalige patrouille (CGVS p.19). Uw desinteresse in de situatie van uw lotgenoten, doet des te meer twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Hierbij aansluitend moet worden opgemerkt dat u, die verklaart als lid van de politie problemen gehad te hebben met het Mehdi leger, wel gehoord hebt van botsingen tussen het Mehdi leger en de politie, maar geen concrete voorbeelden kunt geven van collega's die problemen ondervonden met deze organisatie. Het is te meer opmerkelijk dat u ook hier zelfs niet verder naar geïnformeerd hebt (CGVS p.12).

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs in verband met de vervolgingsfeiten of de arrestatie van de Mehdi-leden die u aanhaalt, voorlegt. De documenten in verband met uw beweerde werk voor de oliepolitie zeggen enkel iets over uw werk en niet over de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Bovendien kunnen wat betreft de documenten in verband met uw werk ook enkele bemerkingen worden gemaakt. Er kan immers met het blote oog worden vastgesteld dat uw identificatiebewijs van de politie geen beveiliging bevat en derhalve zeer gemakkelijk kan nagemaakt worden. Op het diploma dat u voorlegt werd geen datum ingevuld, wat aan de authenticiteit van dit document doet twifelen. Wat de documenten in verband met de aanvraag van uw nieuwe militaire identificatiebewijs betreft, kunnen ook enkele opmerkingen worden gemaakt. Het originele ontvangstbewijs van uw aanvraag voor uw nieuwe militaire identiteitsbewijs betreft een kopie waar enkele zaken op ingevuld werden. Er werd echter geen stempel of handtekening aan toegevoegd, wat het moeilijk te bepalen maakt door wie dit document werd opgesteld. Op de cv die u voorlegt wordt een andere bloedgroep vermeldt dan degene op uw identificatiebewijs van de politie, hetgeen aan de authenticiteit van deze documenten doet twifelen. Zelf geeft u tijdens uw gehoor ook al aan niet zeker te weten wat uw bloedgroep was. U twijfelt zelf tussen B of O+ (CGVS p.8). Uw militaire identiteitsbewijs, de administratieve aanstelling met namenlijst en uw loonfiche zijn kopieën, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn en waarvan de echtheid dus geenszins kan worden gegarandeerd. De foto van uw werk bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de twee foto's van uw werk bij de Oil Protection Force, kunnen tevens niet overtuigen dat u werkelijk zou hebben deelgenomen aan de door u aangehaalde arrestatie. Ze beeldden u samen met collega's af, er kan echter niet worden vastgesteld waar of wanneer deze werden genomen.

Wat de overige door u voorgelegde documenten betreft dient te worden vastgesteld dat ze bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen. Ze kunnen de beslissing dan ook niet in positieve

zin ombuigen. Uw identiteitskaart (dd. 11/10/'05), uw nationaliteitsbewijs (dd. 7/4/'10), uw huwelijksakte, uw woonstkaart en de kopieën van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw echtgenote en kinderen en uw voedselrantsoenkaart, zijn enkel een aanwijzing van uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan.

Bovenstaande elementen laten het CGVS niet toe te concluderen dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Bijgevolg kan de status van vluchteling u niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Thiqr in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiietische pelgrims in Kerbala en Najaf.

U komt uit de provincie Thiqr in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm en stabiel is. Het aantal incidenten waarbij burgers het slachtoffer worden van geweld is laag in deze provincie. De incidenten die zich voordoen hebben hoofdzakelijk de Amerikaanse aanwezigheid tot doelwit. Slechts heel sporadisch vallen hierbij enkele burgerslachtoffers. De enige meldingen van onrust in de provincie voor 2011 zijn meldingen van sociale onrust waarbij burgers manifesteren. Verder hebben zich geen noemenswaardige incidenten voorgedaan in de provincie Thiqr.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Thiqr, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Thiqr in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Thiqr aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Hij citeert artikel 1 van de Conventie van Genève van 1951 en toetst zijn situatie en feitenrelaas aan de criteria zoals vastgelegd in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen, rechtsleer en het *“Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot the Status of Refugees”* van UNHCR.

Omtrent de inconsistentie over het al dan niet gaan naar de husseiniya stelt verzoeker dat het, indien zijn verklaringen worden gelezen, duidelijk is dat het eerder een misverstand betreft omdat hij niet de kans kreeg zijn relaas op dit punt duidelijk weer te geven. Verweerder was enkel geïnteresseerd in het antwoord op de gestelde vragen, hoewel verzoeker meer tijd vroeg om dit aspect te vertellen. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen tijdens het gehoor. Hij had geen keuze om naar de husseiniya te gaan. Ook al wist hij dat hij werd bedreigd door het Mehdi-leger, hij was verplicht te gaan. Indien hij niet zou gaan, zou hij zijn doodvonnis tekenen. Hij hoopte dat nog een oplossing kon worden bereikt door naar de husseiniya te gaan. De bedreiging door het Mehdi-leger werd bij de husseiniya uitdrukkelijk gesteld.

Verweerder ziet volgens verzoeker ten onrechte een tegenstrijdigheid inzake zijn verklaringen omtrent de lokale leiders van het Mehdi-leger. S.H. is de leider van het Mehdi-leger in zijn wijk. Toen verweerder vroeg naar lokale leiders dacht verzoeker dat naar hogergeplaatste personen werd gevraagd, eerder dan naar verantwoordelijken van zijn wijk. Ter staving wijst hij op zijn verklaringen tijdens het gehoor waaruit kan worden afgeleid dat hij een onderscheid maakt tussen 'lokale leiders' en de personen van het Mehdi-leger in zijn buurt. Verzoeker weet niet wie de oversten van S.H. zijn.

Verzoeker betoogt dat de redenering van verweerder inzake de tweede beschieting op zijn huis bevreemdend is. Hij verklaarde uitdrukkelijk dat zijn huis een tweede keer werd beschoten en bedoelde dat, naast deze tweede beschieting, niets meer was gebeurd. Hij had dit incident voordien al vermeld en dacht dat verweerder peilde naar andere voorvallen. Bovendien was hij geen rechtstreekse getuige van het tweede schietincident omdat hij naar zijn werkplaats ging.

Dat hij de tweede beschieting van zijn huis en de oproeping in de husseiniya bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet aanhaalde wijt verzoeker aan het feit dat het gehoor bij de DVZ kort is en er onvoldoende tijd is om details te vertellen. Verzoeker heeft gepoogd alle incidenten bij de DVZ te vermelden doch dit werd niet aanvaard, verwijzend naar het feit dat hij details kon geven bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Verzoeker stipt nog aan dat een kandidaat-vluchteling bij de DVZ niet kan rekenen op de bijstand van een raadsman zodat er geen controle is op de manier waarop het verhoor wordt afgenomen en of een kandidaat-vluchteling de kans heeft gekregen te vertellen wat hij zelf wenst.

Dat verzoeker vaag blijft over verschillende aspecten van zijn relaas is niet opmerkelijk. Hij was slechts een politieagent die bevelen opvolgde van zijn oversten. Hij is advocaat noch rechter. Na een arrestatie worden gearresteerden overgedragen aan hoger geplaatsten en de rechtbank zodat de wet kan worden toegepast. Verzoeker heeft met dit aspect niets te maken.

Verzoeker vreest dat hij door contact op te nemen met zijn broers voor hen problemen zou veroorzaken. Daarom neemt hij ook slechts sporadisch contact op met zijn vrouw. Dat de informatie waarvan sprake essentieel zou zijn om zijn risico op vervolging in te schatten is foutief. Hij werd met de dood bedreigd door het Mehdi-leger en zijn huis werd tweemaal beschoten. Dit, in samenhang met de wantoestanden in zijn land, is voldoende om te besluiten dat zijn leven in gevaar is.

Dat verzoeker geen informatie heeft over zijn lotgenoten heeft niets te maken met desinteresse. Hij dacht enkel aan zijn veiligheid en die van zijn gezin. Indien verweerder met inlevingsvermogen de voorliggende gegevens had gekaderd in hun context was er geen sprake van vaagheid.

Tot slot negeert verweerder de precisie waarmee verzoeker zijn asielrelaas weergeeft. Verweerder focust op een aantal vaagheden doch negeert de overige precieze antwoorden van verzoeker, zoals deze aangaande zijn tewerkstelling en het incident.

Waar hem een gebrek aan bewijs omtrent zijn vervolgingsfeiten en de arrestatie van de Mehdi-leden wordt verweten argumenteert verzoeker dat hij niet weet hoe hij deze arrestatie kan aantonen. Hij

voerde slechts bevelen uit en in zijn hoedanigheid van eenvoudige agent was hij niet in de mogelijkheid documenten te bekomen aangaande deze arrestatie om zijn betrokkenheid aan te tonen. Hij heeft geen toegang tot het politieel of gerechtelijk dossier.

Verweerder wijst daarnaast de documenten betreffende zijn tewerkstelling af doch verzoeker volhardt dat deze authentiek zijn. Hij heeft het identificatiebewijs van de politie op deze manier ontvangen. Verweerder kan contact opnemen met het ministerie om te verifiëren of hij politieagent is. Verzoeker is verbaasd dat er geen datum op zijn diploma staat. Hij was van oordeel van het tegendeel. Inzake de aanvraag voor het nieuwe militaire identiteitsbewijs werd aan meer dan 22.000 personen dezelfde brief gegeven. Daardoor is het onmogelijk om aan iedereen een origineel te geven en werd slechts een kopie overhandigd. Verweerder heeft nagelaten de verklaringen van verzoeker aangaande zijn documenten op een objectieve manier te verifiëren, ook al is verweerder in de mogelijkheid dit te doen. Verzoeker heeft omtrent zijn tewerkstelling nochtans overtuigende verklaringen afgelegd waardoor een objectieve verificatie van de documenten verantwoord is. De documenten zijn van aard om zijn verklaringen omtrent zijn tewerkstelling kracht bij te zetten.

Verzoeker was tewerkgesteld als politieagent in zijn land van herkomst en kende in het kader van zijn tewerkstelling problemen met het Mehdi-leger. Gelet op de vele wantoestanden in Irak is het bieden van bescherming aan verzoeker, een eenvoudige politieagent, geen prioriteit.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De kern van verzoekers asielrelaas bestaat volgens zijn verklaringen bij het CGVS, zoals weergegeven in het niet-betwiste feitenrelaas in de bestreden beslissing, uit drie concrete incidenten die zouden hebben plaatsgevonden ten gevolge van zijn betrokkenheid bij de arrestatie van twee leden van het Mehdi-leger. Op 4 februari 2011 zou het Mehdi-leger bij hem thuis zijn langs geweest, waarbij zijn vrouw werd bedreigd en zijn huis werd beschoten. Nadien zou verzoeker zijn opgeroepen om naar de husseiniya te gaan, alwaar hij door S.H. zou zijn bedreigd. Later zou het Mehdi-leger nogmaals naar zijn huis zijn gekomen en zijn woning hebben beschoten. De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt echter op fundamentele wijze ondergraven doordat hij in de vragenlijst nergens ook maar enige melding maakte van het feit dat (i) zijn woning, wanneer het Mehdi-leger op 4 februari 2011 langskwam, zou zijn beschoten; (ii) hij nadien zou zijn opgeroepen om naar de husseiniya te gaan, hij op deze oproeping inging en hij daar in persoon zou zijn bedreigd door S.H., een lokale verantwoordelijke van het Mehdi-leger; (iii) het Mehdi-leger later nogmaals naar zijn woning zou zijn gekomen en de woning daarbij (opnieuw) zou hebben beschoten (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.3). Dat verzoeker deze kernelementen in het relaas, indien dit werkelijk had plaatsgevonden, in de vragenlijst onvermeld zou laten is niet aannemelijk. Zijn verklaringen voor de voormelde, frappante omissies kunnen niet worden aangenomen. Daar waar hij in het verzoekschrift beweert dat het gehoor kort was en dat hij wel trachtte om alles te vertellen doch dat dit niet werd aanvaard, dient te worden opgemerkt dat hij bij het CGVS nog stelde dat hij bij het invullen van de vragenlijst wel degelijk vertelde dat zijn huis op 4 februari 2011 werd beschoten, alsmede dat het Mehdi-leger drie dagen later terugkwam en zijn huis opnieuw onder vuur nam, hetgeen echter geen steun vindt in de vragenlijst. Het bezoek aan de husseiniya zou hij

niet hebben kunnen vermelden omwille van de korte aard van het gehoor bij de DVZ (administratief dossier, stuk 3, p.16, 18). Dat het gehoor bij de DVZ kort was, dat hij aldaar niet alles kon vertellen en dat hierop geen controle mogelijk is kan hoe dan ook de hoger aangehaalde omissies niet verklaren aangezien de melding van deze feiten nagenoeg geen tijd in beslag zou hebben genomen. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Hoewel de vragenlijst niet tot doel heeft uitvoerige en gedetailleerde verklaringen op te nemen, kan worden aangenomen dat verzoeker de voormelde essentiële elementen, dewelke de kern uitmaken van zijn relaas, in de vragenlijst zou vermelden. Er werd hem immers gevraagd een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die hem ertoe aanzetten het land te verlaten. Dat hij daarbij enerzijds wel zou vermelden dat het Mehdi-leger bedreigingen jegens verzoeker uitte ten aanzien van zijn echtgenote, doch anderzijds onvermeld zou laten dat het Mehdi-leger daarbij zijn woning beschoot, hem nadien opriep en in persoon bedreigde en later nogmaals zijn woning beschoot, is in het geheel niet geloofwaardig. Bovendien liet verzoeker deze feiten niet enkel onvermeld, doch ontkende hij tevens uitdrukkelijk dat hij naast de door hem in de vragenlijst aangehaalde problemen nog problemen kende met de autoriteiten, met medeburgers of van algemene aard (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.3).

Verzoeker liet bovendien niet enkel zijn bezoek aan de husseiniya onvermeld in de vragenlijst, doch hij legde tevens inconsistente verklaringen af inzake dit bezoek. Zo blijkt uit zijn aanvankelijke verklaringen bij het CGVS duidelijk dat hij ervan op de hoogte was dat de husseiniya de zetel van het Mehdi-leger was in zijn wijk (administratief dossier, stuk 3, p.13). Tevens werd hij reeds voordat hij naar de husseiniya moest gaan bedreigd om zijn verklaringen over de arrestanten te wijzigen en gaf hij eenduidig aan dat hij reeds wist dat hij door het Mehdi-leger werd bedreigd (*ibid.*, p.16-17). Dat hij desondanks naar de husseiniya zou gaan is niet aannemelijk. Wanneer hij vervolgens werd geconfronteerd met deze vaststelling, wijzigde verzoeker zijn nochtans duidelijke eerdere verklaringen en stelde hij: *“Voordat ik naar husseiniya ging wist ik niet dat Mehdi me bedreigde (...).”* Onmiddellijk daarna erkende hij echter dat alleen het Mehdi-leger diefstallen pleegde op olie, zodat hij er toch vanuit kon gaan dat de personen die hij arresteerde eveneens van het Mehdi-leger waren, hetgeen het opnieuw niet aannemelijk maakt dat hij toch naar de husseiniya zou zijn gegaan (*ibid.*, p.18). In onderhavig verzoekschrift geeft verzoeker aan dat het voormelde een misverstand betreft, alsmede dat hij wist dat hij door het Mehdi-leger werd bedreigd doch dat hij geen andere keuze had dan in te gaan op hun oproeping (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.4). Verzoekers hoger aangehaalde verklaringen zijn echter niet voor interpretatie vatbaar en dat het om een misverstand zou gaan kan niet worden aangenomen. Het was verzoeker die zijn nochtans duidelijke verklaringen wijzigde en aanpaste in functie van de vraagstelling. De verklaring dat hij toch geen andere keuze had dan in te gaan op de oproeping doet hieraan geen afbreuk, te meer daar hij deze verklaring niet gaf wanneer hij bij het CGVS werd geconfronteerd met het feit dat het niet aannemelijk was dat hij naar de husseiniya ging in de wetenschap dat het Mehdi-leger hem bedreigde, doch in dit kader zijn eerdere verklaringen wijzigde.

De voorgaande vaststelling klemt nog des te meer daar verzoeker tevens incoherente verklaringen aflegde omtrent S.H., de persoon bij wie hij werd geroepen in de husseiniya. In het kader van zijn oproeping in de husseiniya stelde hij immers: *“(S.H.) is verantwoordelijke van Mehdi leger in mijn buurt”* (administratief dossier, stuk 3, p.17). Deze verklaring strookt niet met zijn eerdere verklaringen. Wanneer hem eerder tijdens het gehoor werd gevraagd naar lokale leiders van het Mehdi-leger stelde hij immers: *“Namen van de lokale leiders ken ik niet, maar in mijn buurt kan ik u zeggen dat er een cel is van Mehdi leger (...) Husseiniyat is hun zetel”* (*ibid.*, p.13). Dat verzoeker zou hebben begrepen dat werd gevraagd naar leiders op een hoger niveau kan niet worden aanvaard nu hij blijkens het voorgaande, wanneer werd gepolst naar lokale leiders, wel spontaan meldde dat er een cel van het Mehdi-leger aanwezig was in zijn wijk. Bovendien blijkt uit zijn verdere verklaringen bij het CGVS dat hij de vraag wel degelijk correct begreep aangezien hij, wanneer hij werd geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen, weliswaar ten onrechte, beweerde wel degelijk de naam van S.H. te hebben gegeven wanneer werd gevraagd naar lokale leiders (*ibid.*, p.17).

Verzoeker legde daarenboven uiterst vage verklaringen af omtrent de personen die zij zouden hebben gearresteerd. Zo gaf hij aan dat zij met vier waren toen zij waren betrapt doch bleek hij slechts in staat van één van de twee arrestanten de naam te geven en kon hij evenmin aangeven wie de twee personen waren die konden ontsnappen (*ibid.*, p.14). Of er al dan niet reeds een proces plaatsvond en of de

arrestanten nog steeds aangehouden zijn of vrijkwamen wist verzoeker evenmin. Hij stelde evenmin te weten wat de straf is die zij zouden kunnen krijgen of die aan hun misdrijf is gekoppeld (*ibid.*, p.15). Verzoeker tracht zich ten onrechte te verschuilen achter zijn lage functie om zijn onwetendheid ter zake te vergoelijken. Dat hij niet betrokken was bij de verdere afhandeling van de zaak betekent niet dat hij zich dienaangaande niet kon informeren. Desondanks beperkte verzoeker zich, wanneer werd gevraagd of hij zich hierover informeerde, tot de laconieke verklaring: *"Ik zit nu hier, ik weet niets van die zaak. Ik heb ook geen contact met andere mensen"*. Vervolgens gaf hij aan zelfs niet te hebben gepoogd hierover meer te weten te komen en stelde hij: *"Niet geprobeerd, voor mij grootste zorg was gewoon mijn leven in veiligheid te brengen"* (*ibid.*). Ook inzake eventuele problemen van de collega's en lotgenoten die samen met hem betrokken waren bij de arrestatie bleek verzoeker onwetend en ongeïnteresseerd. Hij stelde zelfs niet te hebben geprobeerd om verder nieuws te verkrijgen inzake de officier die sedert de arrestatie is verdwenen. Van zijn collega's heeft hij evenmin ook maar iets vernomen (*ibid.*, p.19). Omtrent zijn eigen situatie en problemen vertoonde verzoeker eveneens een kennelijk gebrek aan interesse. Hij bleek niet te weten of iemand nog iets heeft gehoord of gezien in verband met de personen van het Mehdi-leger die hem bedreigden en stelde, ondanks dat hij nog contact had met zijn echtgenote, wanneer hem werd gevraagd of hij hiernaar informeerde: *"Eigenlijk niet, contact gebroken met Irak"* (*ibid.*). Dat verzoeker zijn broers niet in gevaar wil brengen, vormt geenszins een afdoende verklaring voor zijn manifeste onwetendheid omtrent de arrestanten, zijn lotgenoten en zijn situatie en problemen, noch voor zijn totale gebrek aan initiatief om zich hierover te informeren. Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeker blijkens het niet-betwiste feitenrelaas voor zijn vertrek uit zijn land gedurende tien dagen op zijn werkplek verbleef, zodat hij zich in deze periode minstens omtrent een aantal van de voormelde zaken had kunnen informeren. Bovendien kan van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze enige mate van interesse worden verwacht voor zijn voorgehouden problemen, kan worden aangenomen dat deze tracht zich hierover te informeren en kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen ten einde zich op de hoogte te stellen van de evolutie van zijn situatie en zijn problemen in zijn land van herkomst. Desondanks blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor dat hij hiertoe zelfs niet de minste poging heeft ondernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande (administratief dossier, stuk 15: documenten). Daargelaten de vraag of deze al dan niet authentiek zouden zijn, dient te worden vastgesteld dat de documenten in verband met zijn werkzaamheden voor de politie, net als de neergelegde foto's, enkel iets zeggen over verzoekers beroepsactiviteit doch niet over de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Zij bevatten geen gegevens die aan de voormelde, concrete vaststellingen afbreuk zouden kunnen doen. De overige documenten vormen een aanwijzing voor verzoekers identiteit en herkomst doch bevatten evenmin enig gegeven dat afbreuk zou kunnen doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de materiële motiveringsverplichting, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Zijn identiteit en afkomst van Nasseriyah worden niet betwist. Verweerder is blind voor de werkelijkheid. In alle provincies in Irak dreigen geweld en terroristische aanslagen. In 2011 zijn er aanslagen gepleegd in de Zuidelijke provincies, met burgerslachtoffers tot gevolg. Bovendien wordt de subsidiaire beschermingsstatus die de voorbije jaren werd toegekend aan mensen uit Zuid-Irak (nog) niet ingetrokken wat betekent dat het er nog niet 100% veilig is. Schijnbare stabiliteit is onvoldoende om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel

door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk artikel van de door hem aangevoerde richtlijn hij *in casu* geschonden acht noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt de schending hiervan niet dienstig aangevoerd.

Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande *sub 2.2.*

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub 2.2.* gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt voor het overige geen elementen bij die afbreuk zouden kunnen doen aan de omstandige en gedetailleerde informatie omtrent de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 16: landeninformatie). Uit deze informatie blijkt dat de situatie aldaar niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS